

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jaromir Nohavica **CANTAUTOR TXEC, ICONA DE LA 'REVOLUCIÓ DE VELLUT'**

“Les persones no ens aturem a escoltar-nos les unes a les altres”

La figura de Jaromir Nohavica es troba envoltada d'una aureola de misteri, pròpia dels grans personatges que són llegendes en vida. Músic autodidacte i cantautor, nascut el 1953 a Ostrava (Moràvia, Txèquia), va començar la seva carrera musical l'any 1982, una carrera marcada per la censura del règim comunista –que li va prohibir publicar música i fer concerts durant vuit anys– fins que, el 1989, es va convertir en la icona musical de la 'revolució de vellut'. Nohavica no només ha compost temes mítics com “Komet” o les cançons recopilades al seu àlbum de culte ‘Mikimauzoleum’, sinó que també ha traduït cantautors russos i obres de Mozart, ha fet reviure els poemes txecs i ha donat un nou impuls a la cançó folk tradicional.

Anna Pujol Reig
indirecta@setmanaridirecta.info

Hi ha una frase teva que diu: “Jo tinc el cor per l'amor i el cap per les cançons”. Les teves cançons són completament racionals?

Un poeta txec molt intel·ligent va dir que els poemes –i també les cançons– no es poden fer únicament amb el cor o amb el cap perquè, si només les fas amb el cap, fas un treball mecànic i, si només les fas amb el cor, et pots dessagnar. És per això que s'ha de buscar l'equilibri, perquè escriure cançons és una labor molt meticulosa. Gran part de la meua vida ha estat marcada per l'alcohol i, si bé pots fer un concert ple d'alcohol, això no et serveix per escriure una cançó perquè, l'endemà, l'hauràs de llançar, sobretot si fas cançó d'autor.

“No m'agrada haver de tenir un rol perquè em lliga al deure de salvar alguna cosa”

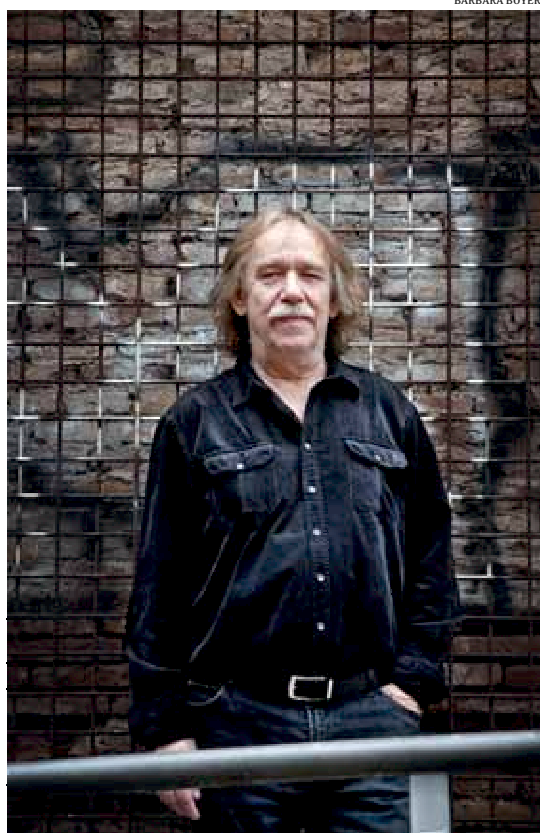
Quin és el deure d'un cantautor?
És complicat. Durant trenta anys, m'he sentit una persona pública i amb un rol determinat, cosa que no m'agrada gens. En el món dels cantautors, sovint, aquesta paraula et lliga al paper i el deure de salvar alguna cosa. Per aquest motiu, al llarg d'aquest temps, m'he buscat un nom indi (en el fons, tots en tenim un), que en el meu cas és: *Jo sóc el que canta a les persones*; i llestos.

Sempre t'ha influenciat la música balcànica, la russa i els poemes de la teua terra. El folk anglosaxó no t'inspira tant?

Sí, vaig escriure unes cançons per a nens i nenes a partir d'un cançoner nord-americà amb temes clàssics després de la revolució. El vaig agafar, el vaig traduir i el vaig adaptar pels més menuts, però després vaig comprendre que aquelles cançons eren molt simples, cosa que feia que, harmònicament, poguessin viure més de cent anys. D'alguna manera, això és el que té l'Amèrica del nord: és un regal i, alhora, una maledicció perquè simplifica molt les coses. Diria que la imatge visual de la meua influència seria un pont des de París a Moscou, passant per Eslovènia, la República Txeca i Polònia.

Com han influenciat les noves tecnologies en la cançó d'autor?

Moltíssim. La meua primera experiència amb la música de la península Ibèrica van ser les cançons sefardites i, realment, eren molt belles. Però, avui dia, amb pàgines com Youtube, ho coneixes tot i pots escoltar el que vulguis. M'agrada viure en aquest temps en què Internet, pels músics, és un oceà d'interpres i de cançons; ens dóna molta riquesa. Per desgràcia, durant els meus primers vuit anys com a cantautor no vaig poder publicar cap cançó ni fer cap concert per culpa de la censura que imposava el règim. Possiblement per això, ara pujo totes les cançons a Internet, com un regal per a la gent. Tot i així, una cançó es pot gravar i copiar, però un concert mai; ara és el moment del concert en viu.

BÁRBARA BOYERO

“Durant vuit anys no vaig poder publicar cap cançó ni fer cap concert per culpa de la censura”

Com veus el panorama musical després dels canvis que ha viscut la República Txeca?

Ens trobem al mateix vaixell que la resta; la cultura es veu molt perjudicada per la crisi econòmica, situació que priva molta gent d'accedir-hi. Però, per sort, la música és màgia i això mai no

es perd. A Txèquia, la tradició de la cançó d'autor encara està molt arrelada i, malgrat la irrupció de la música comercial, el meu nou disc fa tres setmanes que és el primer en vendes; i el segon és el d'un jove cantautor amic meu.

Tu que has viscut la invasió soviètica, el règim comunista, la caiguda del teló d'acer, la revolució de vellut i l'entrada a la Unió Europea de Txèquia, com veus Europa en aquests moments?

Escolteu el meu nou disc *Tak me tu más (Doncs aquí em tens)* i intenteu traduir les lletres. Hi ha una cançó que seria la resposta a aquesta pregunta, “Serà sempre el mateix”, on dic que, en general, les persones no ens aturem a escoltar-nos les unes a les altres.

. LA COLUMNA

Galícia, parlem-ne

David Vázquez Villamor
opinio@setmanaridirecta.info

Les darreres eleccions a la Xunta han tornat a dibuixar un parlament amb majoria del PP que el converteix en hegemònic. No hi ha dubte que han estat els guanyadors indiscutibles. El resultat ho demostra. Des del punt de vista electoral, però, trobem unes altres dades que ens poden ajudar a trencar tòpics i, fins i tot, futures lectures. El PP ha perdut més de 135.000 vots en aquestes eleccions, el nombre total de votants freguen el 25% de la població, és a dir, les persones que voten PP a Galícia no arriben a una de cada quatre. Amb aquesta premissa, trobem una altra dada sorprenent que demostra que les tres escissions del BNG sumen, amb el PSG, més vots que el PP, tot i que amb molt poca diferència.

Les tres escissions del BNG sumen, amb el PSG, més vots que el PP

No hi ha dubte que el PP s'ha beneficiat del sistema electoral, de la mateixa manera que d'un control informatiu total. Amb aquest panorama, l'equip de Feijóo va saber jugar la millor carta. L'avançament de les eleccions en garantia la reelecció. Fent-les coincidir amb les eleccions basques, amb un PSG improvisant un líder sense temps per a fer primàries i el BNG en plena ruptura, la victòria estava assegurada. Durant la campanya, dos únics protagonistes, Feijóo i Beiras. El PSG buscant el seu lloc al món i el BNG adonant-se que, per fer el paper de CIU, a Galícia ja hi ha el PP. En aquest escenari, el retorn de Beiras i el seu equip *irmandiño* a la palestra ha arribat fins on ha pogut. Sense temps d'incorporar-hi els sectors més independentistes, com Causa Galiza o Nos-UP, amb un discurs directe i de confrontació que ha connectat especialment amb el jovent i a les grans ciutats com Compostela o Corunya, on s'ha convertit el segona força aconseguint el vot d'un de cada cinc gallecs, i amb la promesa garantida de no posar les coses fàcils al president reelegit.